

II. STUDII, ARTICOLE, OPINII

ASPECTE PARTICULARE PRIVIND EXERCITAREA EXCLUSIVĂ A AUTORITĂȚII PĂRINTEȘTI

Prof. univ. dr. Ioana NICOLAE,

Conf. univ. dr. Roxana MATEFI

Abstract

As a rule, in civil family law, the exercise of parental authority belongs to both parents. However, there are situations in which, according to the best interests of the child, parental authority is required to be exercised by a single parent. The exclusive exercise of parental authority rises a series of theoretical problems, problems that are reflected in the practice of the courts. Clarifying the intention of the legislator is therefore the first step in reaching the correct and uniform application of the existing regulations, so that there is no arbitrariness in these delicate cases in which minors are involved.

Keywords: *family, parental authority, minor, guardianship court*

I. Introducere

Ca regulă, în dreptul civil al familiei, exercitarea autorității părintești revine ambilor părinți. Potrivit art. 483 alin. (3) C. civ., pentru creșterea copiilor lor minori vor răspunde ambii părinți. Excepția de la regula amintită anterior reprezintă situația în care autoritatea părintească este exercitată de către un singur părinte, care va fi responsabil pentru creșterea copilului sau copiilor săi minori, după caz. Unul dintre principiile fundamentale ce guvernează dreptul civil al familiei privește respectarea interesului superior al copilului, principiu care trebuie să se regăsească așadar și în privința exercitării autorității părintești, ceea ce înseamnă că

exercitarea autorității părintești va avea în vedere, întotdeauna, respectarea interesului superior al copilului. De asemenea, exercitarea autorității părintești presupune asocierea copilului în privința măsurilor care îl privesc, evident ținând cont de vârsta, precum și gradul de maturitate al copilului și totodată cu manifestarea respectului datorat copilului. Drept consecință se pot desprinde următoarele:

a) drepturile ce revin părinților în cadrul autorității părintești se exercită în interesul superior al copilului, iar nu în interesul părinților;

b) exercitarea autorității părintești implică realizarea de acte și fapte juridice.

În toate situațiile în care vor exista anumite neînțelegeri între părinți cu privire la modul de exercitare a drepturilor părintești ori la îndeplinirea îndatoririlor părintești, competența de soluționare va reveni instanței de tutelă, care va hotărî asupra acestora având în vedere interesul superior al copilului, după ascultarea părinților, a copilului, așa cum stabilește art. 264 C. civ. și luând în considerare concluziile formulate prin raportului de anchetă psihosocială, ceea ce rezultă din reglementarea art. 486 C. civ.¹

II. Modul de exercitare a autorității părintești

II.1. Regula exercitării autorității părintești de către ambii părinți

Înainte de a ne apleca atenția asupra modului în care se exercită autoritatea părintească, se impune a menționa care sunt drepturile și îndatoririle părintești ce intră în conținutul autorității părintești, referindu-ne deopotrivă atât la drepturile și obligațiile ce privesc persoana copilului, cât și drepturile și obligațiile ce privesc bunurile copilului. În prima categorie sunt incluse următoarele drepturi și obligații părintești: dreptul și obligația de a crește copilul, dreptul și îndatorirea de a supraveghea copilului, obligația de a asigura întreținerea copilului, dreptul de a solicita înapoierea copilului de la orice persoană care îl deține fără a avea un drept etc. Îndatoririle specifice ale părinților privesc așadar creșterea copilului în asemenea condiții încât să asigure dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială. Apoi menționăm necesitatea cooperării cu copilul, astfel încât să fie respectată viața intimă, privată și demnitatea acestuia. De asemenea, este necesară informarea și lămurirea copilului cu privire la toate actele și faptele care l-ar putea afecta precum și luarea în considerare a opiniei exprimate de acesta. Părinții au îndatorirea specifică să ia toate măsurile care se impun în vederea protejării și realizării drepturilor copilului. De asemenea, părinții au îndatorirea specifică de a colabora cu persoanele fizice și cele juridice ce au atribuții în domeniul îngrijirii,

¹ G. Boroi, C.A. Anghelescu, I. Nicolae, *Fișe de drept civil*, Ed. a 7-a, revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 474.

educării și formării profesionale a copilului, respectând cu stricte interesul superior al copilului. În ceea ce privește cea de-a doua categorie de drepturi și îndatoriri părintești cu privire la bunurile copilului, se impune a preciza că legiuitorul a consacrat independența patrimonială, astfel încât părintele nu are nici un drept în privința bunurilor copilului, după cum nici copilul nu are nici un drept în privința bunurilor părintelui, cu excepția dreptului la moștenirea acestuia și dreptul la întreținere, așa cum rezulta din cuprinsul art. 500 C. civ. Însă părinții au dreptul și îndatorirea de a administra bunurile copilului lor minor și de a-l reprezenta pe acesta în actele juridice civile ori de a încuviința aceste acte, până minorul va împlini vârsta de paisprezece ani. Ulterior împlinirii vârstei de paisprezece ani, minorul își va exercita singur drepturile și obligațiile însă doar având încuviințarea părinților săi și în anumite situații, cu autorizarea instanței de tutelă.

Am prezentat anterior, pe scurt, conținutul autorității părintești pentru că atunci când ne referim la modul de exercitare al autorității părintești trebuie să avem în vedere conținutul său extrem de complex.

Regula instituită în ceea ce privește autoritatea părintească este aceea a exercitării în comun și în mod egal de către părinți, regulă ce rezultă din prevederile art. 503 alin. (1) C. civ. Prin Legea nr. 140/2022, care a adus modificări art. 503 C. civ., s-a statuat că în ipoteza părințelului în privința căruia a fost instituită consilierea judiciară, instanța de tutelă va putea decide ca drepturile și îndatoririle părintești cu privire la bunurile aparținând copilului să fie exercitate doar de celălalt părinte.

II.2. Excepția exercitării autorității părintești de către un singur părinte

Legiuitorul a stabilit situațiile în care exercitarea autorității părintești va reveni unui singur părinte. Astfel, potrivit art. 507 alin. (1) C. civ. sunt avute în vedere următoarele situații:

- unul dintre părinți este decedat,
- unul dintre părinți este declarat mort printr-o hotărâre judecătorească,
- în privința unuia dintre părinți s-a instituit măsura tutelei speciale,
- unul dintre părinți este declarat decăzut din drepturile părintești,
- unul dintre părinți se găsește în situația în care se află în neputință de a-și exprima voința, fără a distinge care este motivul căruia i se datorează neputința respectivă.

Este de precizat că în ipoteza instituirii măsurii tutele speciale, părintele în privința căruia s-a adoptat o astfel de măsură va păstra prerogativa de a veghea în privința modului de creștere și de educare a copilului, după cum acesta va avea dreptul de a consimți la adopția copilului, cu excepția situației în care se găsește într-o situație în care este imposibil să-și manifeste voința, fiind lipsit de discernământ. Discernământul poate fi definit ca fiind aptitudine psihică a unei persoane

fizice de a înțelege semnificația faptelor sale, de a avea puterea să aprecieze efectele juridice care se produc în baza manifestării sale de voință².

Așadar, dacă vreunul dintre părinții copilului se regăsește în vreuna dintre situațiile amintite anterior, celălalt părinte va exercita singur autoritatea părintească, nefiind necesară pronunțarea unei hotărâri judecătorești în acest sens. Cu toate acestea în anumite cazuri, cum se întâmplă spre exemplu în ipoteza în care unul dintre părinți se află în imposibilitatea de a-și exprima voința, este posibil ca celălalt părinte să sesizeze instanța și nu ne-am afla în prezența unei simple acțiuni în constatarea unei stări de fapt, ci a unei împrejurări care modifică însăși modalitatea de exercitare a autorității părintești³.

Pe lângă aceste situații în care autoritatea părintească revine, *ope legis*, unui singur părinte, se poate ajunge la acest rezultat și atunci când instanța de tutelă decide ca autoritatea părintească să fie exercitată doar de către unul dintre părinți. Potrivit art. 398 alin. (1) C. civ., atunci când există motive întemeiate, respectând în toate cazurile interesul superior al copilului, instanța va putea hotărî ca autoritatea părintească să revină doar unuia dintre părinți. În această ipoteză așadar exercitarea autorității părintești revine doar unuia dintre părinți, iar celălalt părinte va avea dreptul să vegheze asupra modalității de creștere și de educare a copilului, precum și dreptul să consimtă la adopția copilului, aspect ce reiese din dispozițiile art. 398 alin. (2) C. civ. Întrucât interpretarea și aplicarea acestor prevederi legale a suscitât interpretări diferite de-a lungul timpului, ne vom apleca atenția asupra acestora, în încercarea de a discerne intenția legiuitorului și soluțiile care se impun⁴.

III. Exercitarea autorității părintești de un singur părinte urmare a divorțului, a desființării căsătoriei și în ipoteza copilului din afara căsătoriei

Trebuie să constatăm că pe de-o parte, art. 507 C. civ. instituie cazurile în care, *ope legis*, celălalt părinte va exercita singur autoritatea părintească în privința copilului sau a copiilor minori. Pe de altă parte, la acest rezultat al exercitării autorității părintești de un singur părinte se poate ajunge și în ipoteza divorțului, a desființării căsătoriei, precum și în ipoteza copilului din afara căsătoriei. Vom analiza în cele ce urmează toate aceste situații împreună cu efectele pe care le produc în privința modului de exercitare a autorității părintești.

---

² G. Boroi, C.A. Angheliescu, Ed. Hamangiu, *Curs de drept civil. Partea generală*, București, 2021, p. 153.

³ M. Avram, *Drept civil. Familia*, Ediția a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 431.

⁴ A se vedea, în acest sens, V. Voineag, *Aspecte de dreptul familiei*, seminar cu tema Noul Cod civil. Noul Cod de procedură civilă, 19-20 octombrie 2023, Brașov.

III.1. Divorțul

Este indubitabil că odată cu pronunțarea divorțului instanța de tutelă va decide fie că autoritatea părintească se va exercita în comun de ambii părinți, fie că exercitarea autorității părintești va reveni unui singur părinte, fie va decide ca aceasta să fie exercitată de către alte persoane. Ne vom raporta în primul rând la situația în care urmare a survenirii divorțului, autoritatea părintească se va exercita de un singur părinte. Soluția instanței de tutelă se va greșa pe dispozițiile art. 398 C. civ. Pentru ca instanța să decidă însă în sensul exercitării autorității părintești de un singur părinte, așa cum cere textul art. 398 alin. (1) C. civ., trebuie să existe motive temeinice în adoptarea unei astfel de soluții derogatorii de la regula exercitării în comun a autorității părintești după divorț. Interesant de observat ar fi și care sunt consecințele psihologice pe care divorțul le produce în privința copilului minor, aspect asupra căruia legiuitorul nu s-a aplecat⁵. De asemenea, de remarcat și impactul pe care sindromul de alienare parentală îl are asupra copiilor pe parcursul derulării procesului de divorț, aspect constatat și în studiile medicale⁶.

III.2. Desființarea căsătoriei

Efectele nulității căsătoriei sunt reglementate prin dispozițiile art. 304-306 C. civ. ceea ce ne interesează în mod particular este situația copiilor. Astfel, potrivit art. 305 C. civ., nulitatea căsătoriei nu produce niciun efect în privința copiilor, ei urmând să păstreze situația de copii din căsătorie. În privința drepturilor și obligațiilor existente între părinți și copii, se vor aplica dispozițiile privitoare la divorț, prin asemănare. Efectele pe care divorțul le produce în raporturile dintre părinți și copiii lor minori sunt reglementate în dispozițiile art. 396-404 C. civ.

III.3. Copilul din afara căsătoriei

În privința copiilor din afara căsătoriei, ne interesează în mod particular textul art. 505 alin. (2) C. civ. care reglementează situația în care părinții copilului din afara căsătoriei nu coabitează, când instanța de tutelă stabilește modalitatea în care

---

⁵ Ekaterina Alekhina, *Legal protection of the rights of the child as part of the process of parental divorcing: psychological aspects*, E3S Web of Conferences 420, 06004 (2023), <https://doi.org/10.1051/e3sconf/202342006004>.

⁶ Eivind Meland, Dag Furholmen, David Jahanlu, *Parental alienation – a valid experience?*, Scandianvian Journal of Public Health, April 2023, journals.sagepub.com/sjp, DOI 10.1177/14034948231168978; Oana-Maria Isailă, Sorin Hostiuc, *Medical-Legal and Psychosocial Considerations on Parental Alienation as a Form of Child Abuse: A Brief Review*, Healthcare 2022, 10, 1134, <https://doi.org/10.3390/healthcare10061134>.

se va exercita autoritatea părintească, aplicând în acest sens, prin asemănare dispozițiile relative la divorț. Din nou, vom avea în vedere efectele divorțului cu privire la raporturile dintre părinți și copiii lor minori ce sunt reglementate în dispozițiile art. 396-404 C. civ.

III.4. Dispoziții comune în toate cele trei situații

Așa cum putem observa, atât în ipoteza divorțului, a desființării căsătoriei, cât și în ipoteza copilului din afara căsătoriei, atunci când instanța decide că autoritatea părintească este exercitată de către un singur părinte, sunt avute în vedere dispozițiile legale ale art. 396-404 C. civ. În mod particular, ne vom îndrepta atenția asupra textului art. 398 C. civ., care statuează că în ipoteza existenței unor motive întemeiate, luând în considerare interesul superior al minorului, instanța de tutelă decide ca autoritatea părintească să revină numai unuia dintre părinți. Când instanța de tutelă decide în acest mod, celălalt părinte va păstra dreptul de a veghea în privința modului în care este crescut și educat copilul, având și dreptul să consimtă la adopția acestuia.

Lămurirea și înțelegerea motivelor întemeiate care pot duce la pronunțarea unei astfel de hotărâri devin definitorii. Legiuitorul nu a indicat în cuprinsul Codului civil care este înțelesul acestei noțiuni și nu a enumerat situațiile care pot genera adoptarea acestei măsuri. Având în vedere că legislația specială, sens în care avem în vedere dispozițiile Legii nr. 272/2044 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, aduce lămuriri în acest sens, se impune a arăta că art. 36 alin. (7) din legea menționată, care a fost adoptat prin Legea nr. 257/2013, lămu-rește parțial această chestiune. Astfel, din textul anterior menționat aflăm că instanța decide în acest mod atunci când un părinte a căzut pradă alcoolismului, suferă de o boala psihică, este dependent de droguri, a săvârșit fapte de violență față de copil sau a săvârșit astfel de fapte față de celălalt părinte al copilului, există condamnări pentru săvârșirea de infracțiuni de trafic de persoane, de trafic de droguri, infracțiuni cu privire la viața sexuală sau infracțiuni de violență, precum și în ipoteza existenței oricărui alt motiv legat de riscurile existente față de copil, care ar decurge din exercitarea de către acel părinte a autorității părintești⁷. Astfel, la acest moment avem câteva exemple în care instanța poate decide exercitarea autorității părintești doar de unul dintre părinți. Pentru situațiile enumerate anterior legiuitorul a decis că starea de pericol pentru copil există, sens în care apreciem că va trebui să se facă doar dovada existenței faptelor respective.

Enumerarea legiuitorului nu este de strictă interpretare atâta timp cât permite ca în mod concret să se ajungă la o astfel de măsură și în alte situații când există

---

⁷ A se vedea, în acest sens, V. Voineag, *Aspecte de dreptul familiei*, seminar cu tema Noul Cod civil. Noul Cod de procedură civilă, 19-20 octombrie 2023, Brașov.

risc pentru copil ce ar decurge din exercitarea de către acel părinte a autorității părintești.

Interpretarea textului legal în discuție aduce în prim-plan condițiile⁸ în care se pronunță o astfel de hotărâre, astfel trebuie să existe un risc pentru copil ce derivă din modul în care părintele se comportă față de copil, iar acel risc se traduce printr-o stare de pericol privitor la oricare dintre drepturile copilului - dreptul acestuia la creștere, la educare, la sănătate etc.

Cea de-a doua condiție ce trebuie îndeplinită vizează existența unei legături de cauzalitate între starea de pericol pentru copil și acțiunile/faptele părintelui respectiv. Astfel cum impune textul legal pericolul decurge din exercitarea de către acel părinte a atributelor autorității părintești. Nu este necesar ca acțiunile părintelui care generează starea de pericol pentru copil să privească toate drepturile copilului, ci este suficient să fie vizată doar un drept sau mai multe dintre acestea, dar nu totalitatea lor. La fel de bine este posibil ca anumite obligații raportate la copil să fie îndeplinite de către părintele vinovat, spre exemplu acesta poate avea o relație armonioasă de atașament față de copil, să asigure condiții materiale de trai optime, dar opus acestora să se manifeste violent față de mama copilului, în prezența acestuia, astfel încât dezvoltarea psihică a copilului să fie afectată.

Se mai impune a arăta că starea de pericol, respectiv riscurile pentru copil vor rezulta în marea majoritate a cazurilor din acțiunile părintelui iar nu din inacțiunile sale. În acest context, menționăm că lipsa de implicare a unui părinte în creșterea și educarea copilului nu poate constitui motiv de a pronunța o hotărâre prin care autoritatea părintească să fie exercitată doar de celălalt părinte. Situația se prezintă în mod similar și în ipoteza în care unul dintre părinți se află în străinătate, la muncă sau din orice alt motiv. Ceea ce constatăm în aceste situații este că de fapt celălalt părinte nu își exercită drepturile și obligațiile ce îi revin față de copil dar și că inacțiunile acestuia nu generează o stare de pericol concretă, așa cum cere textul art. 36 alin. (7) din Legea nr. 272/2004, republicată. Nu putem însă nega că o anumită stare de pericol pentru copil rezidă din lipsa totală a implicării unuia dintre părinți în creșterea și educarea sa, dacă luăm în calcul impactul psihologic pe care are îl are această situație în viața copilului. Există opinii exprimate în doctrină potrivit cărora dezinteresul vădit al unuia dintre părinți față de copil ar putea justifica decizia instanței de a acorda exercițiul autorității părintești celuilalt părinte⁹. Nu putem să nu menționăm că este posibil ca inacțiunile unui părinte să aibă efecte negative concrete pentru copil. Astfel, potrivit art. 508 alin. (1) lit. d) C. civ., decăderea din exercițiul drepturilor părintești poate fi solicitată atunci când părintele pune în pericol viața, sănătatea sau dezvoltarea copilului său prin

⁸ A se vedea, în privința ambelor condiții necesar a fi întrunite, V. Voineag, *Aspecte de dreptul familiei*, seminar cu tema Noul Cod civil. Noul Cod de procedură civilă, 19-20 octombrie 2023, Brașov.

⁹ M. Avram, *Drept civil. Familia*, Ediția a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 434.

neglijența sa gravă manifestată în îndeplinirea obligațiilor părintești ce îi revin. În acest caz, părintele își exercită drepturile părintești însă dă dovadă de neglijență gravă, adică culpa sa este că nu prevede consecințele neglijenței sale în privința copilului, fiind astfel pusă în pericol fie viața, fie sănătatea, fie dezvoltarea acestuia ori doar o parte dintre acestea. Așadar, în această ipoteză avem în vedere acele situații în care părintele are o atitudine de nepăsare, de delăsare în îndeplinirea obligațiilor sale specifice, inacțiuni care în mod concret pun viața, sănătatea sau dezvoltarea copilului în pericol. Neglijarea copilului poate însemna că ne aflăm în prezența omisiunii voluntare sau involuntare a părintelui ce îi revine obligația creșterii, îngrijirii sau educării copilului în a lua orice măsură subordonată responsabilității sale și prin urmare se produce acea stare de pericol cu privire la viața, sănătatea, dezvoltarea fizică sau psihică a copilului, potrivit art. 94 alin. (2) din Legea nr. 272/2004. Urmare a decăderii unuia dintre părinți din exercițiul drepturilor părintești, celălalt părinte va exercita autoritatea părintească. Deși toate situațiile menționate anterior produc consecințe negative pentru copil, urmează a decide în situații concrete care este calea judiciară de urmat, după cum poate fi formulată o acțiune având ca încadrare în drept prevederile art. 36 alin. (7) din Legea nr. 272/2004 sau se poate solicita decăderea din exercițiul drepturilor părintești. În ce privește decăderea din exercițiul drepturilor părintești o astfel de cerere constituie apanajul autorităților administrației publice cu atribuții în domeniul protecției copilului, respectiv direcția generală de asistență socială și protecția copilului, spre deosebire de cererea având ca obiect exercitarea exclusivă a autorității părintești, unde legitimitatea formulării cererii aparține părintelui.

Mai rămâne să clarificăm o chestiune, la fel de delicată. Textul art. 398 alin. (2) din C. civ. statuează că, în ipoteza în care doar unul dintre părinți exercită autoritatea părintească, celălalt părinte are dreptul de a veghea în privința modului în care este crescut și educat copilul. Discuția care se generează în acest caz este să clarificăm înțelesul noțiunii de a veghea modul de creștere și educare al copilului și de a vedea dacă aceasta este compatibilă cu dreptul părintelui respectiv de a avea legături personale cu copilul¹⁰. Din interpretarea art. 512 alin. (2) C. civ. vedem că până la soluționarea definitivă a cererii de redare a exercițiului autorității părintești, luând în considerare dreptul copilului de a fi crescut de părinții săi, instanța de tutelă va putea permite părintelui decăzut din exercițiul drepturilor părintești să aibă legături personale cu copilul, dacă aceste legături sunt în interesul superior al copilului. Astfel, putem trage concluzia că legăturile personale cu copilul sunt premise în ipoteza decăderii din exercițiul drepturilor părintești doar atunci când a fost formulată o cerere de redare a acestor drepturi, respectiv în situația în care starea care a generat luarea măsurii a dispărut iar părintele nu mai pune în pericol viața, sănătatea și dezvoltarea copilului. Interpretând *per a contrio*

¹⁰ A se vedea, în acest sens, V. Voineag, *Aspecte de dreptul familiei*, seminar cu tema Noul Cod civil. Noul Cod de procedură civilă, 19-20 octombrie 2023, Brașov.

această prevedere legală, înseamnă că atât timp cât părintele este decăzut din exercițiul drepturilor părintești, el nu are dreptul de a avea legături personale cu copilul. Soluția este oarecum logică având în vedere că părintele respectiv a fost decăzut din exercițiul drepturilor părintești tocmai pentru că a pus în pericol viața, sănătatea sau dezvoltarea copilului prin acțiunile enumerate în textul art. 508 alin. (1) C. civ. Așadar, instanța de tutelă va îngădui existența unor legături personale ale părintelui respectiv cu copilul după ce a fost formulată cererea de redare a drepturilor părintești. Formularea și admiterea unei astfel de cereri este condiționată de încetarea împrejurărilor care au dus la decăderea din exercițiul drepturilor părintești și dacă părintele decăzut nu mai pune în pericol viața, sănătatea și dezvoltarea copilului. Oricum este de menționat că simpla formulare a unei astfel de cereri nu garantează părintelui decăzut reluarea legăturilor personale cu copilul, ci este o chestiune asupra căreia se va pronunța instanța, luând în considerare interesul superior al copilului.

Având în vedere că exercitarea autorității părintești de un singur părinte, în cazurile enumerate în textul art. 36 alin. (7) din Legea nr. 272/2004, se încadrează din punct de vedere al pericolului pentru copil într-o categorie similară, cred că se impune a concluziona că nu putem pune semnul egalității între noțiunea de a veghea la creșterea și educarea copilului și dreptul de a avea legături personale cu copilul. Așadar, părintele nu are puterea nici de acționa, nici de a autoriza, nici de a interzice părintelui care exercită autoritatea părintească să ia anumite măsuri cu privire la copil însă poate exercita un control *a posteriori* cu privire la exercitarea autorității părintești și poate contesta deciziile părintelui care exercită această autoritate, poate solicita anularea unor acte contrare interesului superior al copilului și să ceară instanței de tutelă să ia anumite măsuri în aceste situații¹¹. În cuprinsul noțiunii de a veghea la creșterea și educare copilului trebuie să includem și dreptul acestui părinte a primi informații legate de copil de la cel care exercită autoritatea părintească, precum și de la autorități. Totodată, părintele în cauză are dreptul de a consimți la adopția copilului, astfel cum prevede art. 398 alin. (2) C. civ.

Dacă am accepta varianta că acel părinte are, în continuare, dreptul de a avea legături personale cu copilul, aceasta ar echivala cu lipsirea de conținut a măsurii judecătorești luate, respectiv aceea de a fi îndepărtat de copilul pe care, prin acțiunile/inacțiunile sale, îl pune în pericol. Dreptul de a menține legături personale cu copilul înseamnă a intra în contact cu copilul, a te implica în creșterea și educarea sa, adică ar reprezenta în esență tot o formă de exercitare a autorității părintești¹². Iată de ce este important să facem delimitarea între dreptul părintelui de a veghea la creșterea și educare copilului și dreptul părintelui la a menține legături personale cu copilul.

¹¹ M. Avram, *Drept civil. Familia*, Ediția a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, pp. 435-436.

¹² A se vedea, în acest sens, V. Voineag, *Aspecte de dreptul familiei*, seminar cu tema Noul Cod civil. Noul Cod de procedură civilă, 19-20 octombrie 2023, Brașov.

IV. Concluzii

Exercitarea autorității părintești de un singur părinte ridică, așa cum am văzut, o serie de probleme în teorie, probleme ce se reflectă în mod corespunzător în practica instanțelor de judecată. Clarificarea intenției legiuitorului este așadar primul pas în a ajunge la aplicarea corectă și unitară a reglementărilor existente, astfel încât în aceste cauze atât de delicate în care sunt implicate destinele copiilor, să nu existe arbitrariu. Este de dorit ca autoritatea părintească să revină ambilor părinți, potrivit regulii statornicite de legiuitor, însă diversitatea motivelor care pot genera exercitarea exclusivă a autorității părintești este copleșitoare prin prisma consecințelor care se produc asupra copiilor.

Bibliografie

1. Avram M., Drept civil. Familia, Ediția a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022.
2. Boroș G., Anghelescu C.A., *Curs de drept civil. Partea generală*, Ed. Hamangiu, București, 2021.
3. Boroș G., Anghelescu C.A., Nicolae I., *Fișe de drept civil*, Ed. a 7-a, revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022.
4. Isailă Oana-Maria, Hostiuc Sorin, *Medical-Legal and Psychosocial Considerations on Parental Alienation as a Form of Child Abuse: A Brief Review*, Healthcare 2022, 10, 1134, <https://doi.org/10.3390/healthcare10061134>.
5. Voineag V., *Aspecte de dreptul familiei*, seminar cu tema Noul Cod civil. Noul Cod de procedură civilă, 19-20 octombrie 2023, Brașov.
6. Alekhina Ekaterina, *Legal protection of the rights of the child as part of the process of parental divorcing: psychological aspects*, E3S Web of Conferences 420, 06004 (2023), <https://doi.org/10.1051/e3sconf/202342006004>.
7. Meland Eivind, Furholmen Dag, Jahanlu David, *Parental alienation – a valid experience?*, Scandianvian Journal of Public Health, April 2023, journals.sagepub.com/sjp, DOI 10.1177/14034948231168978.